

против вечитих непријатеља, радикала. Са Иванданским атентатом на краља Милана (јуна 1899) долази до дефинитивног разлаза и обрачуна круне с радикалима. Краљ Милан и Александар су искористили овај атентат да оптуже, похапсе и осуде радикалске вође: Стојана Протића, Љубу Живковића, Косту Таушановића и Николу Пашића и тако сломе и саму странку. То је била прекретница у односу политичких снага у Србији јер се радикали повлаче с политичке сцене Србије а краљ Александар јача и постаје централна политичка фигура Србије тог времена. Међутим, јачање руског утицаја на српски политички живот, као и смрт Милана Обреновића, су поново повратили радикалску опозицију (тзв. дворске радикале) и натерале краља Александра Обреновића на опрез и враћање на уставни пут и у оквире уставне владавине. Под притиском радикалсконапредњачке опозиције и њиховог споразума краљ Александар пристаје на устав, али не онај који би донела Велика скупштина, већ у маниру јаког владооца на онај који би сам издао и даривао. Тако је и донет (априла 1901) тај октроисани или популарније названи Априлски устав као доказ још увек јаке моћи Обреновића. Главна новина овог Устава је увођење установе Сената помоћу које је Александар намеравао да контролише и обздава радикалску скупштинску већину јер је већину чланова овог тала он именовао. Овакво дводомно Народно представништво је опет замишљено и да буде противтежа Александровом режиму јер је у Сенату требао да претегне утицај имућних и образованих чланова. И са овим Уставом од 1901. Александар Обреновић се определио за немачки модел уставне монархије, насупрот радикалском и напредњачком моделу парламентарне власти који се угледао на британски парламентаризам. Тако је Србија квалификована као уставна монархија са Народним представништвом и владајућом династијом Обреновић чији владар као поглавар државе ужива неприкосновену личност. Он ником не одговара а као шеф извршне власти представља и заступа земљу у односима са страним државама, даље, поставља и разрешава министре и друге државне службенике, док у законодавству проглашава законе, сазива народно представништво у редовни и ванредни сазив као и што одлаже његове седнице и распушта га а такође је и командант војске и врши друга уставом утврђена права. Краљ утиче и на састав Сената јер именује већину његових чланова (њих 30) а по стицању пунолетства, заједно са највишим црквеним великодостојницима Србије, улази и у његов састав, чиме утиче и на његов рад. Поред Сената који је у већем делу био постављен а у мањем изабран. Народна скупштина је била у целини изабрано тело, дом